

[Finansministeren.]

han endnu ikke havde forelagt. Det ærede Medlem sagde: Vi har tidligere ment, at dette med Dobbeltbeskæftigelse og Bierhverv burde ramme alle Tjenestemænd netop for at skaffe Beskæftigelse til de arbejdsløse; men nu er vi kommet til det Resultat, at Statsfunktionærerne har en saa lav Løn, at det vilde være urimeligt, om man ikke gav dem Adgang til at have et lille Bierhverv. Det tør jeg nok antyde er at forandre Standpunkt, saa det kan forslaa.

Nu forelægger altsaa de ærede Medlemmer et nyt Forslag, som jeg her har nævnt, og det er selvfølgelig af rent agitatoriske Grunde. Det er Embedsmændene, der skal rammes, og saa skal man søge at indbilde Befolkningen, at Rigsdagsmændene er overbelæssede med Bierhverv. Det er et rent agitatorisk Trick, de Herrer laver, naar de undlader at fremsætte det før nævnte Forslag, som der dog kunde være nogen Beskæftigelse i. I det Forslag, de nu fremsætter, er der i Virkeligheden ikke for 2 Øre Beskæftigelse. Men naar man kan lave en lille agitatorisk Film, saa opgiver man Principperne, saa opgiver man Princippet om Dobbeltstillinger og Bierhverv for Statens Tjenestemænd, fordi man har mærket, at der maaske blæser en Vind, som de ikke kunde høste gode Frugter ved. Jeg skal ikke bebrejde Kommunisterne, at de har opgivet det Forslag, som de tidligere har forelagt, aldeles ikke; jeg har kun ønsket at konstatere, hvorledes det faktiske Forhold er. Som jeg har sagt, enhver forstaar Hensigten dermed, og vi kender jo de Herrer Virksomhed i saa Henseende.

Det Forslag, som nu forelægges af de ærede Medlemmer, gaar for det første ud paa, at

„Medlemmer af Rigsdagen samt af Kommunalbestyrelser maa kun indehave eet lønnet Erhverv og ikke have lønnede Bierhverv. Ved lønnet Erhverv forstaas her Arbejde, Embede, Bestilling, selvstændig Erhvervsvirksomhed o. lign.“
Det ser ud til at være et uhyre demokratisk Forslag. Saa føjes der til i § 2:

„Medlemmer af Rigsdagen og Kommunalbestyrelserne samt ministerielle og kommunale Embedsmænd — altsaa ikke Statstjenestemænd, men kommunale og ministerielle Embedsmænd — „maa ikke have noget som helst honorar- eller tantiémelønnet Tillidshverv i Erhvervsvirksomheder eller -selskaber af nogen Art.“

Jeg gentager, at det kan se meget demokratisk ud, men hvorledes vil det komme til

at virke i det praktiske Liv? En Husmand, der bliver valgt til Rigsdagsmand, og som daarligt har Raad til at holde lønnet Medhjælp til at passe sit Erhverv og derfor maa lade Konen passe det, men som maaske om Vinteren godt kunde være Medlem af et Skatteraad, maa ikke være det. Derimod behøver Godsejeren eller den store Gaardmand, som har Raad til at holde Folk, ikke at bekymre sig om, hvorvidt Udgifterne ved at være Rigsdagsmand overstiger det Vederlag, han faar herinde. Han klarer sig alligevel. Hvis det drejer sig om en Grosserer, maa han godt drive en stor Forretning, men hvis han af forskellige Grunde ønsker at omdanne denne Forretning til et Aktieselskab og selv gaa ind i dette, maa han ikke modtage Tantième derfra. Han klarer sig vel paa anden Maade. Men et Byraadsmedlem — og det er jo ikke lønnet at være Byraadsmedlem — maa heller ikke have noget Tillidshverv af denne Art, maa ifølge § 1 ikke oppebære Indtægt ved Arbejde, Embede, Bestilling, selvstændig Erhvervsvirksomhed o. lign. Jeg gaar ud fra, at hvis saadan et Byraadsmedlem vilde være Kasserer for en Sygekasse, kunde det heller ikke tillades ham; det er en Slags Embede, han vilde faa dèr. Det fremgaar ikke klart af Forslaget, men det synes saa.

Jeg mener, at det er umuligt at tiltræde en saadan Ordning. Den vil betyde, at Arbejderklassen i Almindelighed bliver nødsaget til at holde sig borte baade fra Rigsdag og Kommunalbestyrelser, og at kun den mere velhavende Del af Befolkningen kommer ind i disse Forsamlinger, og er der nogen Anledning til, at det skulde være saadan? Det ærede Medlem mener vel, at der er nogle Medlemmer her i Rigsdagen, som har for megen Bibeskæftigelse, og at man derfor maa have en saadan Lov. Jeg synes, jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen en Gang i Dag sagde, at et Medlem af dette høje Ting kun er bundet af sin Overbevisning. Det staar i Grundloven, sagde det ærede Medlem, og det er rigtigt, det staar der. Der staar ogsaa i Grundloven, at enhver Mand, der er fyldt 25 Aar, har Raadighed over sit Bo, ikke har faaet Fattigunderstøttelse og ikke er straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, er valgberettiget til Folketinget, og den, der er valgberettiget, er ogsaa valgbar til Folketinget.

Det er Grundlovens Bestemmelse, men nu kommer det ærede Medlem og siger: Hvad bryder vi os om Grundloven? Nej, vi indfører en Bestemmelse, hvorefter den Rigsdagsmand, der tjener lidt ved Bierhverv,